SVOBODA — UKRAINIAN DAILY
СВОБОДА — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C. No. 238. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, DECEMBER 15, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 15-го ГРУДНЯ 1993. Ч. 238. РІК C.

НОВООБРАНА ЕКЗЕКУТИВА УАКР ВІДБУЛА СВОЇ НАРАДИ

Ню Йорк (Р. Барановський). — Тут в середу, 17-го листопада ц.р. новообрана Екзекутива УАКРади відбула свої наради у власній домівці у вечірніх годинах. У нарадах, що ними проводила голова Уляна Дячук, взяв участь теж голова Крайової Ради д-р Богдан Шебунчак.

Однохвилинною мовчанкою вшановано світлу пам'ять двох членів Екзекутиви, які відійшли у вічність: Романа Данилюка і Романа Гаєцького.

Після прийняття порядку нарад і протоколу з попередніх нарад, що його прочитав протоколярний секретар Осип Труш, звітували члени Екзекутиви.

Євген Стахів під час VI Конгресу СКВУ бав участь у зустрічі з віцепрем'єром Миколою Жулинським, на якій обговорено процедуру допомоги Україні. Він взяв теж участь у нараді, що її скликав голова Української Всесвітньої Координаційної Ради і депутат Іван Драч, який повідомив про плян створення в Києві Центру Демократизації і Державного Будівництва України. У цій нараді взяли теж участь віцепрем'єр Жулинський і генерал-полк. Костянтин Морозов. Є. Стахів запропонував вислати до Києва представника чи представників УАКР і зголосив свою готовість поїхати в лютому 1994 року. Він зорганізував у Народному Домі в Ню Йорку 17-го листопада вечером виступ генерального секретаря УВКРади в Києві Михайла Слабошпитського. Дня 29-го жовтня брав участь в нарадах громадського комітету в Ню Йорку, де було дискутовано справу допомоги Україні. У висліді дискусії рішено, що не треба творити окремого тіла, бо існує Координаційний Комітет Допомоги Україні (ККДУ), а як хтось хоче допомагати поза ККДУ, то це його справа.

Інж. Юрій Іхтіярів і інж. Михайло Нич звітували про працю місцевого відділу УАКР у Філядельфії і про влаштування громадським комітетом під патронатом УАКР і УККА „Дні скорботи і пам'яті", що відбулися у двох днях, 16-го і 17-го жовтня. Першого дня 16-го жовтня конференційна частина в Осередку Праці НТШ з доповіддю мгра Володимира Микули, дослідника трагічної історії України XX століття п. з. „Голод 1932—33 років на тлі минувшини і сучасности' з висвітленням фільму Славка Новицького „Жнива розпачу", і другого дня 17-го жовтня жалобним концертом з багатою мистецькою програмою.

Р. Барановський подав, що зредаговано Бюлетень ч. 3/38/ за липень-вересень 1993 року, вислано листи з подякою панелістам, священиками і представникові України при ООН за активну участь у конвенції УАКРади, привіт з нагоди I-го Конгресу Українців в Росії на руки голови Організаційного комітету Олександра Руденка-Десняка. Спільно із представником редакції „Свобода" зредаговано репортаж про 3-тю Конвенцію УАКР, що появився у „Свободі" ч. 197 з 16-го жовтня 1993.

Голова У. Дячук, заступник голови Іван Олексин і голова Крайової Ради д-р В. Шебунчак звітували про перебіг VI Конгресу СКВУ, про зміни і майбутнє тієї установи.

Рішено вислати до редакції журналу „Український Історик" привіт з нагоди 30-ліття появи журналу з датком 250 дол., а до преси звернення у справі збіркової кампанії на Фонд Центру Сприяння Демократії і Державности України.

Доручено референтові молоді М. Дацьківському взяти участь і зложити привіт на XXI З'їзді Крайової Пластової Старшини в ЗСА 20-го листопада 1993 року.

Рішено подати до преси, спільно з УККА, заклик у справі допомоги дипломатичним представництвам України.

Устійнено розподіл функцій членів в новій Екзекутиві.

Чергові наради намічено на 29-го січня 1994 року в Ню Йорку.

ВІДБУВСЯ 5-ИЙ З'ЇЗД НАРОДНОГО РУХУ УКРАЇНИ

Київ (УНІАР). — Тут 10 — 12-го грудня відбулися П'яті Всеукраїнські збори Народного Руху України. Із звітною доповіддю виступив голова Руху Вячеслав Чорновіл.

Голова оргкомітету установчого з'їзду Володимир Яворівський повідомив, що ухвалено спільну відозву демократичних організацій щодо координації дій під час виборчої кампанії. „Після всіх суперечок ми довели, що здатні стати пліч-о-пліч, — сказав Яворівський. — Тільки так ми можемо перемогти у виборах".

З доповіддю про проєкт передвиборчої плятформи Руху виступив заступник голови Руху Олександер Лавринович. У перерві відбулася пресова конференція, у якій взяли участь: В. Чорновіл, В. Яворівський, Слава Стецько, Левко Лук'яненко, Лесь Танюк, Ігор Юхновський, Сергій Одарич, Іван Заєць і Володимир Черняк.

Вони вважають, що Уряд не здатний провести реформи, а тому найголовнішим завданням на сучасному етапі є втриматися і добре провести вибори. На запитання про можливість надзвичайного стану в Україні, Л. Лук'яненко відповів, що припускає такий крок, але сподівається, що до диктатури це не доведе. В. Чорновіл з цього приводу сказав, що такий крок влади можна оцінити не інакше, як обмеження ролі і діяльности політичних партій, „хоча, в принципі, ми не проти проведення надзвичайних економічних заходів".

На запитання, чи існує в Україні цензура, С. Одарич відповів, що керівник Кабінету Міністрів Юхим Зв'ягільський заборонив заступникам міністрів давати інтерв'ю журналістам без дозволу вищого керівництва.

НРУ особливу увагу приділятиме співпраці з незалежними засобами масової інформації, шуктиме шляхів для їх підтримки. Учасники пресконференції зазначили, що необхідно створити комітет захисту демократії і державности.

Після пресової конференції з'їзд продовжив працю. Виступили керівники регіональних організацій та гості з діяспори. Лесь Танюк зачитав заяву „За диктатуру реформ". У ній сказано, що „Уряд Кравчука і Зв'ягільського спровокував небачене падіння рівня життя населення, держава доведена до відчаю".

Також зазначилося, що Уряд дискредитує діяльність комерційних і підприємницьких структур і цивілізовані держави не бажають мати справу з „заповідником комунізму". Автори заяви стверджують, що „Уряд Кравчука і Зв'ягільского веде Україну до надзвичайного стану".

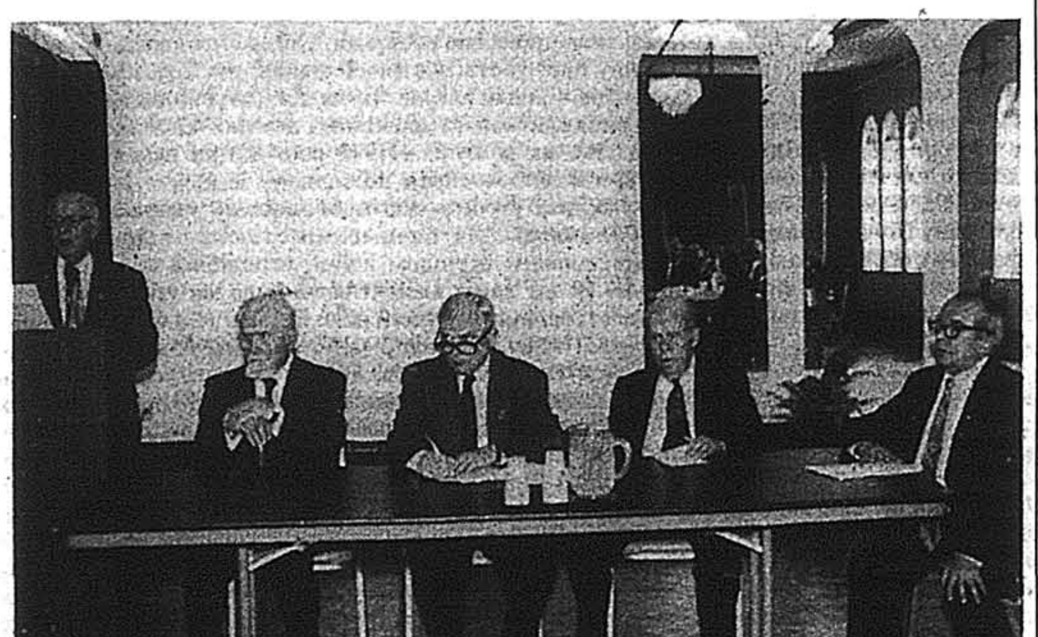
Президент Спілки Викладачів України, учасник конференції „Демокатизація і реформування науки в Україні" Микола Дробноход підкреслив, що тільки спираючись на інтелект нації можна досягти успіху, тому, на його думку, Рух має всі шанси перемогти. Нову державу мають будувати люди, які не є перетяжені ідеологічними догмами минулого. Голова харківського відділу Руху Генріх Алтунян закликав посилити агітацію на Харківщині.

Виступив і голова Народного Фронту Білорусі Зенон Позняк, який наголосив, що СНД повинна існувати, але без Росії. Незалежні держави „повинні об'єднатися проти цього монстра". Представник Конфедерації незалежности Польщі Давнєж Гусік сказав, що хоч комунізм розпався, та „Російська імперія ще жива", і закликав разом докласти зусиль для розвалу цієї імперії. Голова Партії Демократичного Відродження України Володимир Філенко закликав до співпраці Руху і „Нової України". Голова комісії з питань економічних реформ і управління народним господарством Верховної Ради України Володимир Пилипчук зазначив, що під час виборів діятимуть спеціяльні групи з метою дискредитації демократичних кандидатів, тож необхідно об'єднатися, щоб протидіяти таким силам.

Виступив також Костянтин Морозов, як незалежний політик, і заявив про свою підтримку Рухові та всім демократичним силам. Володимир Лановий у своєму виступі назвав НРУ найвпливовішою організацією і додав, що сам він належав до „Нової України", доки вона підтримувала демократичні реформи, але до влади прийшов уряд Леоніда Кучми і зруйнував внутрішній національний ринок, розірвав зв'язки між підприємствами в середині країни, зруйнував фінансову систему, довів до невиправданої регіоналізації України, поділив схід і захід України, а „Нова Україна" його в цьому підтри-

(Закінчення на стор. 4)

Чикаго відзначило 100-ліття „Свободи"

Учасники панелю про 100-літню „Свободу" (зліва): С. Ґоляш, д-р П. Балей, д-р В. Маркусь, інж. С. Куропась і В. Сохан

Чикаго (С. Ґ.). — Заходами Окружного Комітету Відділів УНС під керівництвом Павла Олексюка, всі відділи УНС, спільно з громадою, відзначили 100-ліття „Свободи" в суботу, 13-го листопада.

В ранніх годинах відбулися організаційні наради чикаґської округи УНС. В Президії були: заступниця головного предсідника Ґльорія Пашен, головний секретар Володимир Сохан і головний контролер Анатолій Дорошенко. Зборами проводив П. Олексюк. Доповідь про організування членства ,нові пляни забезпечення Конвенцією УНС в Піттсбурґу, новий статут УН С та працю централі подав В. Сохан. В дискусії на порушені справи займали слово: Боднар, Ґоляш, Сорока, Карачевський, Іванюк, Стасюк, Юринець, Билень, Камінський, Припхан, Пашен, Дорошенко.

Несподіванкою та приємністю для цілої Округи УНС було визнання Союзовцем Року секретаря 399-го Відділу УНС мгра Романа Припхана за його працю для добра і росту УНС. Церемонію передачі з гратуляціями перевів В. Сохан з членами Головного Уряду

(Закінчення на стор. 4)

КОНЦЕРТ Я. ГНАТЮКА В ІРВІНҐТОНІ

Ірвінґтон, Н.Дж. — Українська Музична Фундація влаштовує концерт заслуженого артиста України Ярослава Гнатюка (баритон), який відбудеться у неділю, 19-го грудня, о год. 5-ій по полудні в залі Українського Народного Дому, 140 Проспект аве., в Ірвінґтоні, Н.Дж. В програмі — відомі оперові арії, романси та народні пісні. Партію фортепіяно виконає Світлана Гнатюк.

Північна Корея мабуть має атомову бомбу

Вашінгтон. — Виступаючи на програмі „Зустріч з пресою" телевізійної мережі Ен-Бі-Сі у неділю, 12-го грудня, секретар Департаменту оборони Лес Еспин підтвердив можливість того, що Північна Корея зуміла успішно закінчити виробництво свого першого ядерного механізму. Бо згідно з повідомленнями американського Сі-Ай-Ей, ця країна випродукувала достатню кількість плутонію, щоб зробити одну або дві бомби.

На запит кореспондентів, чи Уряд ЗСА дозволить щоб Північна Корея продовжувала уліпшення свого першого ядерного механізму, Л. Еспин конкретної відповіді не дав, бо, на його думку, конкретних даних про кількість і якість вищезгаданого сирівцю для виробництва ядерної зброї немає. Одначе коли брати під увагу, що президент Билл Клінтон заявив ще дуже недавно, що в якийсь спосіб мусить запобігти розвиткові виробництва ядерної зброї у Північній Кореї, то можна безпечно говорити про те, що дипломатичні заходи в цій справі не мали покищо бажаних успіхів.

Продовжуючи свійє виступ на згаданій програмі, секретар Департаменту оборони також натякнув, що ЗСА починають відтягати свої війська з Сомалії. Згідно з його заявою, вже цього тижня 1,000 вояків повернеться до ЗСА, а до кінця цього року ще 1,500. Це буде перша фаза відтягнення американських вояків з Сомалії, бо згідно зі заявою Президента всі американські війська мають бути відтягнені до 31-го березня 1994 року.

Ще також говорив він і про зобов'язання ЗСА до Північно-атлантичного оборонного союзу (НАТО), тобто про військову допомогу для мирових дій у Боснії та Герцеговині. Все ж таки відразу підкреслив неохоту ЗСА вмішуватися у конкретні дії миротворчих зусиль у цих регіонах, оправдуючи таку настанову зміною напрямку мирових переговорів.

Ф. де Клерк і Н. Мандела дістали Нобелівську нагороду

Осло. — У столиці Норвегії відбулася церемонія вручення Нобелівської нагороди миру президентові Південно-Африканської Республіки Фредерікові де Клеркові і лідерові Африканського національного конґресу Нелсонові Манделі. Обидва дістали відзнаку за наполегливу боротьбу з расовою сеґреґацією в ПАР.

Приймаючи високу нагороду, Ф. де Клерк і Н. Мандела запевнили, що й решту свого життя віддадуть створенню вільної і демократичної Південно-Африканської Республіки.

На церемонії вручення нагород були присутні понад 2,000 гостей, в тому числі норвезький король Гаралд з дружиною, дипломати, відомі діячі культури і мистецтва з різних країн.

Після бурхливих оплесків, президент де Клерк, звертаючись до залі, сказав: „Якби ще п'ять років тому хтось припустив, що Мандела і де Клерк дістануть Нобелівську нагороду миру, його потрактували б божевільним. Однак це стало фактом: ми обидва тепер тут, перед вами".

На думку президента ПАР, ні криваві сутички між ворогуючими групами чорного населення, ні опір білих консерватистів не зупинять мирний процес у країні.

В АМЕРИЦІ

ЗАОХОЧЕНІ БЮРАМИ подорожей, які влаштовують спеціяльні туристичні поїздки до ЗСА для різного рода закупів, швайцарці та громадяни багатьох інших країн численно заповнюють американські позаміські крамничні центри. Згідно з твердженнями багатьох підприємців, саме ці туристи є найчисленнішими покупцями в американських крамничних центрах, званих „шапінґ моллс", бо вони тут шукають добрих торгів, а у багатьох випадках товарів, що їх не можуть купити дома.

ВСІМ ВІДОМИЙ д-р Джек Кеворкіян, якого оскаржують кількакратно за допомогу у самовбивстві невилічимо хворим особам, у неділю, 12-го грудня, мусів з тюрремної келії після 13-денної голодівки піти до лікарні. Згідно зі заявою д-ра Елізара Бассе, керівника відділу швидкої допомоги у Медичному центрі в Овкленд, Ілл., д-ра Кеворкіяна прийнято до лікарні для обсервації у зв'язку з його наріканням на болі в околиці грудної клітки.

ВЖЕ 17 РОКІВ ТОМУ Конґрес увів у життя окремі закони для реґулювання риболовства у прибережних водах ЗСА з уваги на те, що рибна індустрія почала втрачати можливості ловити потрібну кількість риби. Тоді скорочено сезони ловлі риби, обмежено кількість ловлення риби та роблено все можливе, щоб знеохотити риболовні судна інших країн ловити рибу у прибережних водах Америки. Одначе всі ці заходи не були надто помічними, бо спад рибної ловлі дальше продовжувався. Затурбований таким станом Конґрес знову був змушений діяти, посилюючи вже попередньо згадувані правила. Одначе професійні риболови не є надто вдоволені, уважаючи це за недостатні зусилля зі сторони Уряду.

ТЕПЕР КОЛИ КОНҐРЕС ЗСА приготовляється вести дебати на тему пропонованих драстичних змін президентом Биллом Клінтоном охорони здоров'я, то лікарі, забезпеченеві фірми та індустрія виробництва ліків дуже розщедрилась на фінансові датки до виборчих кампаній поодиноких членів Конгресу. Політичні аналітики твердять, що всі ці щедрі пожертви для того, щоб здобути собі прихильників серед конґресменів, які голосували б проти пропонованих змін.

НА ПЕРШИХ ВІДВІДИНАХ до Палермо, цієї твердині італійської мафії, директор американської ФБІ Луїс Фрі заявив публічно, що американські та італійські власті „викорінять вас з-під кожного каменя та з кожної темної нори де ви ховаєтесь". На думку міжнародних органів правопорядку ця заява директора ФБІ була цілевою для підсилення італійських урядових заходів у знищенні мафії не тільки в Італії, але також і поза її кордонами.

У РОСІЇ ПЕРЕМОГЛИ РЕАКЦІОНЕРИ

Москва. — Як інформує аґентство Ассошіейтед Пресс, в понеділок, 13-го грудня, президент Росії Боріс Єльцин на пресовій конференції зробив оптимістичну заяву з приводу того, що більшість виборців схвалила проєкт нової конституції країни. „Нова конституція — це наша спільна надія на відновлення великої і сильної Росії", — підкреслив Б. Єльцин. Однак він ні словом не згадував вислідів парляментарних виборів, тим часом вони викликають занепокоєння і російської, і світової громадськости. Хоч все ще нема остаточних результатів, підрахунок голосів у 25 областях Росії з 89 засвідчив, що очолювана Владіміром Жіріновським Ліберально-демократична партія дістала 24.5 відсотки голосів, „Вибор Росії", який об'єднує єльцинівських прихильників — 14.5 відсотки, російські комуністи — 11.3 відсотки.

Також у понеділок, не чекаючи остаточного повідомлення Центральної виборчої комісії, скликав пресову конференцію і В. Жіріновський. Він вимагав негайно припинити всяку економічну допомогу закордонним державам і скасувати всі програми конверсії.

Спостерігачі годяться в тім, що головна проблема теперішнього політичного життя в Росії полягає в тому, чи зможе президент Б. Єльцин співпрацювати з т. зв. ліберал-демократами і комуністами. Лідер партії „Вибір Росії", міністер економіки Єгор Ґайдар, категорично відкинув можливість такої співпраці. „Ми готові об'єднуватися з конструктивними силами, але не є фашистами", — сказав він.

В цьому ж сенсі висловився і заступник прем'єр-міністра Анатолій Чубайс: „Нічого з того, що обіцяє Жіріновський, здійснити не можна. Якщо пробувати це робити, відразу почнеться третя світова війна".

У СВІТІ

ЗА ОСТАННІ ДВА ДНІ в Альжирі у висліді терористичних акцій мусулманських екстремістів загинуло 16 осіб. Один з випадків просто вражає своєю безглуздою жорстокістю: четверо озброєних ісламістів увірвалися в будинок у той час, коли селянська родина обідала. Бандити наказали челяді підняти вгору руки, відтак усіх холоднокровно розстріляли.

КЕРІВНИКИ ДЕРЖАВ І УРЯДІВ країн Европейського союзу зібралися в Брюсселі, столиці Бельгії, щоб обговорити шляхи поборення економічного спаду і безробіття, від якого в межах АС тепер терплять 17 міл. осіб. Комісія европейських співтовариств ознайомить зі своїми пропозиціями щодо способів оздоровлення економіки. Між іншим, метою є до кінця цього сторіччя зменшити кількість безробітних у два рази.

В СУБОТУ, 11-ГО ГРУДНЯ, мехіканський уряд зарядив підвищити на 7 відсотків мінімальну заробітну платню в країні. Отже, уряд президента Салінаса виконав вимоги, висунуті американською стороною перед підписанням договору про вільну торгівлю в Північній Америці. Як відомо, мехіканська влада декілька років тому заморозила рівень платні, намагаючись у такий спосіб контролювати інфляцію. Однак тепер експерти передбачають, що вже в наступному році помітно зросте продуктивність праці і відповідно зменшиться інфляція. Дотепер мінімальну платню діставали 16 відсотків мехіканських робітників.

АНГЛОМОВНА ІЗРАЇЛЬСЬКА газета „Джерузалем Пост" повідомила, що уряд країни має таємний плян, який передбачає виведення військ з усіх контрольованих територій, виселення жидівських поселенців зі смуги Ґази і західнього берега Єрихону та створення повноцінної палестинської держави. Газета, між іншим, пише, що виселення більшости зі 125,000 поселенців потребуватиме 10 біл. дол. і нібито З'єднані Стейти готові частинно фінансувати цей проєкт. Ізраїльське міністерство закордонних справ у зв'язку з цим оприлюднило заяву, в якій публікацію „Джерузалем Пост" називає „безпідставною", однак пресовий секретар заступника міністра Йоссі Бейліна, Юваль Ротем, все ж визнав, що „існують певні міркування" з приводу остаточного ров'язання палестинської проблеми. Газета стверджує, що соціялістичний уряд Їцака Рабіна поспішає здійснити цю програму до парляментарних виборів 1996 року, бо коли прийде до влади опозиційний бльок Лікуд, то „мирний процес буде загальмовано".

ПРЕЗИДЕНТ ЧЕЧНІ Джохар Дудаєв закликав військовиків і все населення республіки „бути готовими до російської агресії в будь-яку хвилину". Збройні формації Д. Дудаєва взяли під посилену контролю залізниці і станції, пильно стежачи за пересуванням російських військ у тих районах Даґестану, Північної Осетії та Інґуштеії, які межують з Чечнею. Крім того, як заявив чеченський міністер інформації і преси М. Удуґов, „вживається інші заходи, що мають закритий характер".

АНГЛІЯ ПОВІДОМИЛА, що має намір розморозити 287,000 дол. з іракських фінансових активів, які зберігаються у британських банках. Загальна сума заморожених активів Іраку становить 816 міл. дол. Ті 287,000 не будуть передані безпосредньо в руки багдадської адміністрації — їх переведуть на рахунок ООН, щоб покрити витрати, пов'язані зі знищенням іракської хемічної зброї. Водночас з рішенням англійського уряду з багдадської тюрми вийшли на волю троє англійців, однак представник міністерства закордонних справ Англії заявив, що ці дві події є незалежні одна від одної.

В БУДАПЕШТІ, СТОЛИЦІ Мадярщини, на 62-му році життя від невилікованої хвороби помер прем'єр-міністер країни Йожеф Анталь. У своєму політичному заповіті він підкреслив, що після декількох десятиліть комунізму Мадярщина з великими зусиллями почала давати собі раду з його наслідками, і тепер балансує на межі скочування до націоналізму або повернення до соціялізму. Лише завдяки центристському урядові вдалося ступити на такий шлях, який привів до зменшення інфляції і безробіття. Обов'язки прем'єра тимчасово буде виконувати міністер внутрішніх справ Петер Борош.

SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA:(201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)

Postmaster Send address changes to:
"Svoboda" 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.(201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J

Передплата на рік $ 40.00 на півроку —$22.00 на 3 місяці—$12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно За кожну зміну адреси—$1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою —
За зміст оголошень Редакція не відповідає

P O Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Закон про злочини і моральні вартості

Коли у минулорічній виборчій кампанії тодішний віцепрезидент Ден Квейл вказував на конечність зберігати у народі моральні вартості, Билл Клінтон, ще як демократичний кандидат на президента, поставив економіку країни вище якихось моральних вартостей, переводив свою виборчу пропаґанду виключно під кутом тодішньої економічної рецесії, яку обіцював перемогти своїм економічним пляном — і виграв. Ден Квейл не був проповідником моральних вартостей із священичої проповідниці — він намагався послабити кандидатуру Клінтона, критикуючи його, як ліберала й пацифіста, — що Квейлові не повелось. Але ось у минулому тижні президент Билл Клінтон вказав у своїй щотижневій радіопромові до народу – на вартості, які є найкращим засобом боротьби проти страхітливого зросту злочинства. Конґрес вибрав інший засіб: він схвалив закон, який дозволяє збільшити персональний склад поліції на федеральний кошт на дальших 100,000 осіб, — Палата Репрезентантів погоджувалася тільки на 50,000.

Однаково Президент, як і Конґрес мають тільки частинку правди у своїх порадах, як протиставитися злочинству. Ясно, що у суспільстві, яке зберігає високий рівень моральних вартостей — злочинство не має пригожого клімату, і так само правда, що уніформований поліціянт на вулиці відстрашує злочинця. Але ні один з тих засобів не зупинить хвилі злочинства, яке стало проблемою число один для всієї державної верхівки. На цьому місці була вже мова про цю проблему і вказувано на головну причину зросту злочинства в Америці: атмосфера лібералізму та до краю злібералізована система судочинства. Немає пошани до суду, немає ніякого страху, що за найгірший злочин — пляноване вбивство — злочинець потерпить щось більше як кілька літ в'язниці, яка в американській демократичній системі є — у порівнянні з колишніми совєтськими в'язницями — санаторією.

Обраний у виборах 2-го листопада ц. р. новий посадник Ню Йорку, республіканець Рудольф Джуліяні, ще перед своїм заприсяженням та започаткуванням свого урядування, поїхав до Вашінґтону й мав одногодинну розмову з Клінтоном саме про загрозливу епідемію злочинів. Джуліяні — колишній прокуратор і тому можна здогадатися, що він наполягав на заведення зміни в обов'язуючому карному законі та всій судовій процедурі. Але про це не було ніякої згадки у повідомленнях про цю розмову у Білому Домі, за вийнятком, що обидва мужі були „вдоволені". Однією з прикметних рис американського суспільства і всього американського „способу життя" („вей оф лайф") є закорінена традиція — добра і погана традиція.

Теперішній крик, що забагато осіб в Америці має револьвери, це традиція з часів перших піонерів і ролі ковбоїв у житті країни, коли-то просто самозрозумілою річчю було, що кожний мужчина мусів мати пістолю. Піонерський період в історії Америки не відзначався лібералізмом, — навпаки — тоді існував суворий підхід до злочинця, тоді панував консерватизм у родинному і суспільному житті. Лібералізація почалася з настанням більшости демократичних членів Верховного Суду та зі законодавством про людські і громадянські права, що їх щораз більше поширювано, простягаючи їх і на найгірших злочинців.

У світовій історії відомі так звані циклі, чи простіше — пливкі, проминальні періоди. Нема сумніву, що теперішня панівна система лібералізму минеться. Вислід останніх виборів 2-го листопада ц. р. був уже доказом, що люди відвертаються від осіб, які, як губернатори чи посадники, латають бюджетовий дефіцит новими податками та задля популярности — потурають легковаженню засад моралі та послухові Божим і людським законам. Це минеться, тільки невідомо — коли. Покищо треба терпіти і задовольнятися такими півзасобами, як закон про видачу дозволу на стрільну зброю після двотижневої поліційної перевірки, чи закон по дозвіл на 100,000 поліціянтів.

Микола Бараболяк

ПЕРЕД ВИБОРАМИ В УКРАЇНІ: ЗАВВАГИ І РЕФЛЕКСІЇ

II

Наші демократи в Україні побивалися не так за чисто пропорційну систему виборів, як за цю „змішану" в надії, що вона дасть кращі шанси демократам. Заки сказати більше про цю одномандатну, скомбіновану з пропорційною, виборчу систему, годиться сказати дещо як працює чиста, нескомбінована, пропорційна виборча система, бо розподіл мандатів у цій — „змішаній" проводиться на принципах пропорціональної системи. В обох цих системах твориться для розподілу мандатів великі виборчі дистрикти, щоб було між кого ділити мандати. Як це виглядає спробуємо показати на німецькій виборчій системі, на якій Україна мусила б взоруватись, коли б була її прийняла. В Німеччині виборчими округами є „Lander". В Україні були б ними області.

Виринає трудність у розподілі мандатів у пропорції до відданих голосів. Не було б проблеми, коли б висліди голосування виходили у рівних цифрах. Наприклад, коли б із чотирьох партій партія А зібрала 135, 000 голосів, Б і В по 45,000, а Г — 18,000. Тоді ясно, що партія А добула три мандати, Б і В по одному, а Г ніщо. У висліді вийшли депутатами кандидати на трьох перших місцях листи партії А, та два перші прізвища на листах партій Б і В. З тих причин іде все боротьба про перші, „певні", місця на листах; а про те рішають партійні бонзи у центрах, а не виборці по округам. Клопіт математичний.

При розподілі виринає трудність, коли в області багато партій і мандатів, а числа голосів непропорційні. Тоді для розподілу мандатів вживаються спеціяльні методи обліку. Є їх багато. Постараюся зілюструвати це на прикладі одної з них, найбільш популярної, складеної французом д'Гонт. Цифри голосів виписується після порядку для кожної листи. Відтак ці цифри ділиться поступово через 1, 2, 3, 4 і т. д. Відтак підбирається найвищі по черзі цифри для поділу. Партія дістає стільки мандатів, скільки припало їй найвищих по черзі цифр з підрахунку. Приклад зілюструє:

Листа	Число добутих голосів	Поділене через два	Поділене через три	Число признаних мандатів
А	87,000	43,500	29,000	2
Б	68,000	24,000	22,666	1
В	52,000	27,000	17,333	1
Г	33,000	16,333	11,000	0

Найвищі цифри у нашому прикладі це 87,000, 68,000, 52,000 і 43,000. Мандати припадуть двом особам на перших місцях листи А, і по одному мандатові особам на місці ч. 1 на листах Б і В. Так ділено мандати давніше. Тепер, мабуть, роблять це комп'ютери.

Тепер дещо про спосіб голосування у „змішаній" системі. Покажу на зразку стосованому у Німеччині; припускаю, що українські леґіслятори наслідували б її, коли б було прийнято тої „помішаної", чи як там звуть її, „змішаної", системи, за якою дехто так плаче. Далі намагатиму переконати читача, що нема за чим дуже жаліти, бо і вона не дуже допомогла б демократичним колам. Як ця „змішана" система працює в Німеччині? Виборець голосує там на дві листи,

(Закінчення на стор. 3)

Мирон М. Федорів

ЦІННЕ ЮВІЛЕЙНЕ ВИДАННЯ

Існує загальне переконання, що значущість людини не промине без уваги і, чи скорше чи пізніше, вона мусить проявитися серед народу, з якого вийшла. Але на цю непересічність та її визначність мусить лягти в основу усього талант та його вияв у ділах, які збагачують народ якимсь маркантним здобутком у цій чи іншій ділянці його життя.

До таких визначних людей у історії нашого народу належить між іншими і Маркіян Шашкевич. Замітним у нього було це, що як поет і український патріот, який жив у періоді політичного, культурного й економічного гніту нашого народу в Галичині, за Австрії з польською адміністратурою, кинув клич до національного освідомлення, якому грозила цілковита національна заглада зі сторони поляків саме тоді, коли то наша шляхта зачала переходити на дитинство, стидаючись запущеного свого обряду з пониженим духовенством та погорodженим селянством і коли то наша духовна еліта відрікалась своєї мови й вела свої діловодства та говорила вдома і в церкві польською мовою, ідучи наосліп за польською теорією, що русини, це не окремий народ, а вітка польського народу.

Із-за нових народницьких ідей та кличу до своєї народної мови і своїх традицій, Шашкевича переслідують, дають йому найбіднішу парохію, де він хворий вмирає на сухоти. Ще за його життя співзасновники народницької спілки: Головацький і Вагилевич від нього відходять, його „Русалка Дністрова" не знаходить підтримки й апробати в митрополичій консисторії, бо вона голосила зворот до свого народу з його багатомовною культурою. І хоч Шашкевич залишений сам, але не здається. Ідея його перемагає, а засіяне ним зерно народної обнови розростається в могутній народний рух, свідками якого ми є сьогодні. Тому то зовсім зрозумілим стало, чому то український народ так оцінив геройські заслуги Шашкевича і славив його щорічно святкуванням його річниць.

Цього року, в 180-ту річницю його народження, найбільш замітно проявився Інститут-Заповідник Маркіяна Шашкевича в Вінніпеґу, який видав друком обширну збірку музичних творів на слова Шашкевича. Це рідкісна в нас поява, що заслуговує на належну оцінку та ширшу згадку в нашій пресі, бо сталося це не на великій і вільній Україні, але в діяспорі, яка хоч розсіяна по всіх усюдах, стала П'ємонтом у наших змаганнях до високих ідей і спасенних діл у користь нашого народу і його свобідного життя на волі.

Книга, яка появилася в цьому році — це історичне свідоцтво нашої зрілости, яка не може обійтися і без впливу на поширення національної свідомости і на великій Україні, тим більше, що брали участь у цьому монументальному виданні і автори з України. А це видання треба завдячити ініціятивній групі Інституту-Заповідника Шашкевича в Вінніпеґу, в якій головними моторами були: Михайло Марунчак, голова цього цього Інституту і Юрій Гнатюк, головний редактор цього видання, який вклав тут цілий свій організаційний і редакторський талант та музикологічне знання, з великою дозою педантерії в ревізії музичних текстів та в технологічному оформленні цілости, за деякою допомогою окремої редакційної комісії та радників з-поміж композиторів та дириґентів хорів. Мовну редакцію перевів мовознавець Ярослав Розумний. Зібраного матеріялу багато, бо на нього склалося 55 композицій 16-ти композиторів з України і діяспори, вбільшості з творами ще недрукованими. Це явище в нас унікальне, бо досі через бар'єру між Україною, а діяспорою, було неможливо щось подібного доконати. Були вправді спроби у виданні ювілейних музичних збірок у честь Шашкевича і в Україні і Німеччині (Мюнхен), але це було далеко недостатнім. Та як повіяло вітром вільної доби, за самостійної вже України, гурт композиторів з обох сторін рішив причинитися до ювілейного видання більшої збірки музичних творів до слів М. Шашкевича. Це було вислідом Наукової Конференції у Львові, зорганізованої Академією Наук України, до участи якої був запрошений теж Інститут-Заповідник Маркіяна Шашкевича в Вінніпеґу (публікацією якого є „Шашкевичіяна"). До кооперації у зібранні матеріялів увійшли публічні бібліотеки міста Львова та приватні деяких одиниць.

І так постала книга на 360 сторінок друку в зразковій редакції під кожним оглядом. Сама книга імпозантна виглядом, на 11 і пів х 8 і пів інчів розміру (29x21 цм), люксусово оправлена, з золотими витисками на темнобрунатній імітації шкіри, вагою чотири фунти. Це справжня прикраса для публічних і приватних бібліотек, не говорячи вже про її цінність. Кошти її видання були великі, але вкладені не на дармо, бо в скарбницю наших культурних здобутків для наших грядучих поколінь, бо це ж наша культура й історія.

У зміст цього музичного збору входять вокальні й інструментальні твори у 10-ти категоріях, від ансамблів молоді почавши, до хорів жіночих, чоловічих і мішаних, з фортепіяном і без, сольові твори в супроводі фортепіяну, дві в супроводі оркестри й один твір для обоя в супроводі струнного квартету. Є там теж відділ музики до слів різних поетів у честь М. Шашкевича, подані окремо біографічні дані 26 композиторів, науково написані вступні статті М. Марунчака і Юрія Гнатюка, азбучні показники змісту, список фундаторів і жертводавців і ін. — Заінтересовані цим виданням хай пишуть на адресу: Юрій Гнатюк, 22 Ричардсон Аве., Вінніпеґ, Манітоба, Канада.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Галина Смалюх

Це ж так природно — відстані і час...

Пусті долоні і холодні
Від світла місяця
пожовкли
Уста молитву у безодню
Прошепотіли і замовкли...

Василь Куйбіда

Церкви стояли мов айстри в хуртовині теплого смутку. Вони стоять на невидимій сторожі душ людських в недоторканості. Вони стояли роками, віками. Підпирали пахуче від айстрів небо, своїми шпилями. Стояли гарними, з духом людським, з його гріхами й болями, першим хрещенням і вічним прощанням. Поки чобіт чужий не прийшов, поки рука тремтяча у довічному гріху не піднялася, поки не сплюндрувала і зрівняла красу оту з землею темною, поки не віддала неповертаючому праху забуття. І тепер вони — на полотні німим болем, пекучим спомином, покладені на нього вмілими пальцями справжнього майстра Павла Лопати.

Оця сама виставка. Лише церкви. Церкви у розквіті душ пречистих має місце тепер у Канадсько-Українській Мистецькій Фундації покійного Михайла і Ярослави Шафранюків у Торонто. Таку кількість зацікавлених осіб, скільки у день відкриття вмістила у собі ґалерія, не знаю, чи доводилось бачити тут перед тим. Чи вже мистця Лопату знають надто влучно, до нитки останньої, чи погода посприяла, чи може... Та ні, творіння його загостреного пензля говорили самі за себе, говорили дзвіниці і бані церков, говорили їх мури камінні, трава в росі навколо них, кусочки скупого сонця і любов мистця до поєднання фарб.

Малював він церкви, поволі навчаючись, виводячи акуратно, мов перші кроки в школі, „під лінійку", найменший закрут, потім потовщував вдалу лінію, пізніше шукав саме ті кольори, з якою народилась та чи інша лінія. Лініям тонким надавав запаху сонця і смаку трави, вбирав їх у кольори стиглого літа або пахучої осені. Наступного дня народжувалась саме вона ота пречисто-самотня дзвіниця з навічно безголосим дзвоном, з маминим смутком у покритому вишиттям пахучим великоднім кошиком.

Може, саме тому, Павло, їдучи в Україну, не шукав утіх в містах столичних, а їхав на Лемківщину, набратися духу минулого, захмеліти у вирі чуттів, наживо торкнутися трав пахучих, в височину людського зросту, наситнтись, вирозуміти і чуттям самим віддати все це теплому полотну.

Працює він шалено багато, самоспалююче. Талант свій передав єдиному синові, який студіює мистецтво у Львові. Дивлячись на його унікально-неповторні творіння „Голгофа", „Інспірація", „Терновий вінець України", „Чистилище І і ІІ", „Народження ікони", „Покровителька", „Народжений рибою", „Чорнобильська трагедія", „Розп'яття", „Появлення", „Материнство", мимоволі задумуєшся над потужністю, працездатністю, енерґією звичного людського мозґу. Дивишся, вчитуєшся, сам наповнюєшся, тим джерелом творіння душі людської. Талант твій від Господа, мистецтворче.

Ні, не набуте це, привіз він його з неблизької Пряшівщини, Словаччини. Привіз дитинячим, незформованим ще розумінням, а тут, в Канаді, на студіях, лише поглибив. Довершеність прийшла у праці, у глибшому розумінні сьогодення насущного. Це щось невловиме, частіше — важкозрозуміле, непіддатне людській думці, як миттєвий цвіт згоряючої папороті в коротку купальську ніч. Так, як пташка, одна в своєму роді, єдиний раз в житті підіймається високо в повітря, співає свою неповторну лебедину пісню і каменем падає на вістря шипшини...

Про світ його картин, життя його самого, написана незліченна кількість людського подиву, але от про церкви і саме лемківські, небагато. Мабуть лише тому, що не кожен читане, душею зрозуміє, треба народитися там і з молоком матері ввібрати калиновий спів вечірнього села рідного його Калинова. В наддосвітку, краєчком розімлілого сну побачити спрацьовані, у тріщинках, руки мами, аби потім, рікою втікаючих літ, в чіткості покласти їх на полотно...

Чудовим вступом-історією минулого репрезентував виставку мистця д-р Ярослав Грицков'ян. Зокрема, зупинився на аспекті знищеного, трагічного нашого минулого, сумної спадщини, яку найвиразніше видно у знищенні Хра-

(Закінчення на стор. 3)

Роман Гавриляк

У 50-ЛІТТЯ ПОСТАННЯ ДИВІЗІЇ „ГАЛИЧИНА"

II

Ми почали дивитися на Німеччину як на нашого потенційного союзника. Німці були ворогами комунізму, а їхній союз з большевиками у 1939 році виглядав нам коньюнктурний та тимчасовий, що показалося правдою у червні 1941 року, коли вони пішли походом на Росію. Логіка, що ворог нашого ворога є нашим союзником, спричинила нашу орієнтацію на Німеччину. Західні альянти не виказували найменшого заінтересування нашою самостійністю та взагалі українською справою, це їх зовсім не цікавило. Зрештою, якщо йдеться про питання Східньої Европи, то наші сусіди поляки мали там свої попередні дипломатичні зв'язки та наставили альянтів в некорисний спосіб до українського питання. Тому іншого потенційного союзника крім Німеччини не було.

З початку війни нацисти не показували ще справжнього обличчя й нам виглядало, що без нашої участи їм не вдасться перемогти совєтів, що зрештою показалося потім правдою. Ми знали про те, що писалося у книжці „Майн Кампф" про слов'ян, Україну та інше, але це виглядало на теорію, від якої можна відступити в ім'я взаємної користи та коньюктури, яка заіснувала. Зрештою німці вже раз були відступили від своєї теорії, підписуючи договір зі совєтами на самому початку війни, в ім'я політичної користи. Такі були тоді наші міркування.

Однак, як показалося інакше, німці ввійшовши на наші землі повелися як слоні у складі порцеляни. Засліплені своїми мілітарними успіхами вони й не думали брати українців як союзників до боротьби з большевизмом. Вони вірили, що німецький вояк сам без нічиєї допомоги скоро рознесе в прах большевицького велетня. На наших землях вони повели безоглядну політику визиску, не даючи жадних концесій. Своєю жорстокою та ароґантною поведінкою зразили собі зразу ціле населення. Український уряд, який проголосив відновлення Української Державности у Львові 20-го червня, 1941 року без порозуміння та згоди німців, вони зразу виарештували та запроторили до концентраційних таборів. Поширилися арешти та розстріли, головно націоналістичного активу, екзекуції закладників та інших невинних людей. Масове нищення жидів, про яке ми тоді вперше довідалися, викликало потрясення та недовір'я, що таке злочинство взагалі можливе. Факт прилучення Галичини до Генеральної Губернії, яка обнимала окуповану Польщу, замість до Комісаріяту України, ми прийняли як образу. Тоді ми ще не знали, що Галичина на тому ліпше вийшла, бо у нас режим був дещо легший як на Україні. Такими то показали себе наші „потенційні" союзники.

На реакцію населення не треба було довго чекати. Початкові надії на якісь концесії зі сторони німців скоро зникли, а заступило їх вороже наставлення та дух опору, таке саме яке було супроти інших окупантів наших земель, поляків та совєтів. Націоналістичний актив пішов у підпілля, та почали творитися збройні відділи, які згодом сконсолідувались в Українську Повстанську Армію, яка очолила рух спротиву населення Західньої України.

Тим часом німцям на сході зовсім не повезло. Спершу червоноармійці здавалися масово в полон, бо сподівалися визволення з-під совєтського ярма. Однак і вони прикро завелися у своїх надіях. Німці, взявши їх в полон, потрактували їх гірше як худобу. Замкнули їх за дроти та вигубили їх голодом та хворобами, а могли їх ужити як військо проти совєтів, бо й з тою надією вони здавалися в полон. Ті, що з того пекла оціліли та продістались до своїх назад, принесли вістку про долю полонених. Це мало рішальний вплив на бойову мораль Червоної армії, бо відтепер вона билася завзято до останньої кулі, та наносила німцям дошкульні втрати. Так то глупота, ароґанція та хамство нацистів обернуло своє вістря проти них самих. Уважаю, що це було основною причиною програної війни німцями на сході. Треба хіба останньої глупоти та безглуздя, щоб не використати проти большевиків потенціялу такої маси людей, які хотіли цей режим повалити.

Настав 1943 рік. Воєнне щастя німців скінчилось. Червона армія проривала німецькі фронти та проганяла їх зі своїх теренів. Упав Сталінград над Волгою, який німці завзято боронили через майже півроку, військо Роммеля альянти прогнали з Африки. Стало очевидним, що німці війну програють. Хотілось вірити, що Совєтський Союз теж цієї війни не виграє. Виглядало, що обидва противники скривавляться та на наших землях настане вакуум, подібно як це було в 1918 році й тоді нам треба буде забрати голос в справі долі наших земель.

Якраз у тому часі проголошено творення Дивізії „Галичина". Як бачимо ми стояли перед можливо вирішальним періодом війни, у подібній ситуації як це було 28 літ тому, але виглядало, що ми тепер більше не підготовані як були тоді наші батьки. Ми не маємо тепер жадної військової формації. Що ми тоді зробимо як прийдеться відбивати зазіхання наших сусідів? За нами ніхто не обстане! Союзників у нас нема! На нас молодих тоді лежала відповідальність стати в ряди української військової формації, якщо на це маємо нагоду. Тому творення Дивізії прийшло якраз у пригожу пору. Тут якраз трапляласа нагода створити модерну військову формацію, яка могла бути нам потрібна у слушний час, та дати початок більшим збройним силам у будуччині. Цю нову формацію творив теперішній окупант і не було ніяких концесій ані політичних домовлень, окрім тієї, що Дивізію не будуть вживати до боротьби зі західніми альянтами, а тільки вона буде воювати проти совєтів, що німці дотримали.

Наші недруги у давнішому й ще тепер представляють нас дивізійників як німецьких вислужників та коляборантів. Ми, йдучи до Дивізії, мали на увазі тільки та виключно українську рацію. Який був би у нас інтерес вислуговуватись німцям? Вони нам далекі, а їхня ідеологія для нас — ворожа. Війну вони і так вже програвали, отже нічого позитивного, якщо йдеться про політичні концесії, ми вже від них очікувати не могли. Про якісь надії для нас у рамках „Нової Европи", яка була тоді офіційним гаслом нацистської пропаґанди, не могло бути ані думки ані мови. Нацисти показали дуже недвозначно своє правдиве обличчя, та свої наміри про будуччину наших земель і тому ми не могли погодитися на підрядне становище у схемі націонал-соціялістичної будуччини, яке нам нацисти готували.

Закінчення буде.

Перед...

(Закінчення зі стор. 2)

хоч на одному бальоті. На одній листі він віддає голос на кандидата, якого він фаворизує у виборчому дистрикті. Це його „перший голос", „Erststimme". При йменні того кандидата зазначена його партійна приналежність (очевидно, коли він зв'язаний із партією, що нормально).

У другому голосі („Zweitstimme") він голосує на партію. Німці обирають до Бундестаґу 494 депутатів у 247 дистриктах. Кожний дистрикт обирає одного депутата, а вибраним є все кандидат, який отримав без оглядну більшість голосів. Інших 247 депутатів виходить із партійних лист. Як згадано, кожний „Land" є окремою виборчою округою, а кількість мандатів у ньому, залежить від чисельности його населення, що заздалегідь приділено. Розподіл мандатів переводять виборчі комісії по „Land-am", і приділяють їх партіям пропорційним способом, який ми намагались з'ясувати вище. Щоб,одначе загальне число депутатів не перевищило числа членів Бундестаґу, депутати, які вийшли переважно у дистриктах,ураховуються на першому місці як обранці партії, тобто їх відраховується від загального числа депутатів обраних у „Länder" для даної партії. Таким чином німці погоджують постулят безпосередности у виборах, тобто, щоб заступали їх у першій мірі місцеві кандидати, фаворизовані у виборчому дистрикті, але щоб теж допустити через пропорційний поділ мандатів меншим до репрезентації у парляменті.

На тлі плачу демократичних кіл в Україні, що не перейшла у ВРаді, це фаворизована „змішана" система, яка мала б так допомогти Україні побутись переваги партократів, врешті декілька заввág:

1. Не попадати з цієї причини у імпульсивну реакцію, зразком чого був заклик В. Чорновола „відмовитись від участи в сесійних засіданнях ВРади". Завданням політика є знайти в реальних умовах найкращий засіб здійснення завдання. Романтизму в політиці нема. Будувати на дійсності.

2. А дійсність? Все вказує на те, що партократичні кандидати матимуть у грядучих виборах переваґу, головно через трагічний стан економіки не буде сприємливим у кампанії закид, що партократи борозділи при реформістських заходах, а радше що за „реформ" усе погіршилось. Тож партократи мають шансу добути більшість у ВРаді незалежно, яку методу виборів не стосувати б.

3. У „змішаній" системі першенство теж мають кандидати обрані в округах кваліфікованою більшістю голосів. Отже у східних і південних областях партократи були б таки героями. Скажімо, що тут-тотам вийшов би в тих областях з листи дехто з демократів та в сумі остаточний вислід виборів воно дуже не змінило б. Навіть коли б стосовано чисту пропорційну систему, як у Польщі, то доки в масах непереможні впливи партократів, відношення сил у ВРаді основно не можна змінити. Отже як діяти?

4. Вкластися у систему і намагатися робити, що змога. Головне: виступити до виборів зорганізованим бльоком. „Ми" проти „вони". Партію, чи групу, яка в нинішній просто трагічній ситуації для України, не приєднається до одноцілого виборчого бльоку, треба звати зрадницькою. Політики-романтики, типу Хмари чи імпульсивні, типу Чорновола, повинні піти в тінь. Драч очолює багато наших заходів, він повинен теж брати активну участь в організуванні демократичного виборчого руху. Кращого лідера на овиді, на жаль, не бачу.

5. Виставляти демократичного (центристського нахилу) кандидата, тільки там, де як у Галичині, партократ не має, мабуть, шансів. На сході і півдні України, де шанси нерожеві, робити „барґейн" з кандидатом, який хай і партократ, але з меншими нахилами до „союзного" стану України, чим його конкурент. Нагода вибрати менше „зло" існує усюди. У переговорах із таким кандидатом продавати демократичні голоси за певні зобов'язання.

6. Землякам на поселеннях не треба дуже встрявати у виборчу боротьбу. Не слати аґітаторів з явними націоналістичними натяками. Коли допомагати з-закордону фінансово, то тільки підмогами на друк виборчих матеріялів, зредаґованих дуже осторожно.

7. До виборів ще сливе три місяці. Чому не спробувати ще раз на форумі ВРади перевести поправку, що в округах перемагає кандидат, який добув „кваліфіковану" більшість голосів, тобто 50 відс. зареєстрованих виборців, плюс один голос на зразок Франції? Тоді краща нагода „барґейнувати" і все ж щось зискати.

8. Врешті кінцева заввага: В ЗСА на 250 млн. населення 435 конґресменів, у Росії на 150 млн.— 450 депутатів. Навіщо Україні їх 450 на кругло 50 млн. населення?

Поширюють знання про Україну

Х. Прокопович серед шестиклясників Медфорду, Н. Дж.

Христина Прокопович, куратор Студійного Осередку Української Культури Менор джуніор коледжу заплянувала відвідати школи та організації, які зацікавлені дещо більше довідатися про Україну, її традиції та культуру. І так, 28-го жовтня, на запрошення Медфорд Меморіял середньої школи у Медфорді, Н. Дж., Х. Прокопович і Сестра Павля, ЧСВВ, поїхали туди із клаптиком України. В той час учні вчилися про переселенців різних країн до Америки.

На презентацію прибуло 150 учнів двох шостих кляс. Х. Прокопович коротко розказала про українську культуру, релігію та історію. Вона привезла зі собою зразки народного вбрання, вишивки, кераміку, ґердани, писанки та різьби. Найбільш захопило дітей відео, що його уклала Х. Прокопович.

В короткому часі після презентації на адресу Менор коледжу наспіло до Х. Прокопович 150 листів. Читаючи їх, бачимо як діти були зацікавлені презентацією і яку користь вона принесла. Учні пишуть: „Ваша презентація була необмеженим стимулом!" (Бетані). „Я так багато навчився про Україну" (Майкл). „Мені дуже подобалася програма. Це мені вказало, що Україна — це не тільки вишивані сорочки, танці і квіти. Це є країна з багатою культурною спадщиною". Під листом дописка: „Деякі з моїх предків є з України. Дякую вам, Мелісса".

Презентація і відвідини школи вказують на те, що ми повинні виходити назовні і ширити наше знання про Україну поза українським середовищем, особливо по школах. Діти сприймають все свіжо і охоче розповідають другим, поширюючи подані їм правильні інформації.

Н. Н.

Це ж так...

(Закінчення зі стор. 2)

мів Господніх. За останні 10 років мистець сотворив 68 полотен лемківських церков. І 55 з них виставлено тут, на виставці „Лемківські церкви", відкриття якої відбулося в неділю, 14-го листопада 1993 року. Весь цей скарб із приватної збірки родини Івана Попеля. Дивлячись на цю титанічну працю Павла Лопати, піднімається рука у думці вібрати полотна у ніколи нев'янучі пахучі квіти рідних його піль, аби донести століттями до нащадків нашу пам'ять, аби зачерпнули вони з них, як з лісового джерела і пили, не тамуючи спраги.

Коли торкнутись самої особи мистця, можна промовити лише одне—кришталево-чиста, відкрита душа, де непотрібна поміч іншому, де простягнута рука знайде опору, розуміння, де все — назовні і шляху назад не існує, нема такого. Душа істинного цінителя його творчости потребує спілкування з ним повсякденно, аби набратися від цієї цілющости, незаплямленности, аби самому очиститися зсередини від мілини людських душ, від незначущости буття.

Ти славу зберіг для нас. Для них.

І в мене чомусь таке відчуття, коли я вперше дивилася на його картини — поставила коло них, невидиму для людського ока, маленьку, палаючу, воскову свічечку. Минуло багато часу, дивлюся ще і ще, вона все горить. І в мене таке відчуття, що горітиме вона віками і ніколи не згасне...

60 років служіння Богові, Церкві, народові

Отець А. Селепина

19-го грудня ц. р. минає 60 років з дня ієрейської висвяти о. Артемія Селепини — найстаршого і найбільш заслуженого священика Української Православної Церкви у ЗСА. 2-го листопада йому сповнилось 90 років. Народився він на Волині в побожній і національно-свідомій родині Єфимія Юцка-Селепини та його дружини Пелагії. Від матері успадкував любов до Бога й Церкви, що стала йому життєвим дороговказом.

Закінчивши Крем'янецьку духовну семінарію,а потім богословський відділ при Варшавському університеті, Артем Селепина прийняв священицьку хіротонію з рук архиєпископа Поліського та Пінського Олександра. Служив у ряді парафій на Поліссі, запроваджуючи в богослужения українську мову, чим викликав гнів польської влади. Йому доводилось провадити інтенсивну боротьбу з намаганнями поляків окатоличити та сполонізувати українське населення, які не припинялись аж до вибуху Другої світової війни.

Під час німецької окупації о. Артемій повернувся на Волинь, був луцько-ковельським місіонером УАПЦ, членом Луцької Консисторії. Був заарештований німцями у відплату за дії українських партизанів, три місяці перебував під загрозою смерти в тюрмі в Рівному. Потім почалось життя вигнанця з рідного краю — Німеччина, табори праці, а після війни служіння в табірних парафіях УАПЦ в Німеччині. В 1950 році отець Артемій виїхав до Америки. Пастирське служіння йому доводилось доповнювати фізичною працею. Був настоятелем у Бейбилоні та Вестбері на Лонґ Айленді, в Ірвінґтоні, в парафії Святої Тройці на Брум Стріт в Ню Йорку, і нарешті заступником настоятеля церкви св. Андрія Первозваного у Савт Баунд Бруку.

На Соборі 1971 року о. Артемія Селепину обрано головою Консисторії. На цьому становищі він пробув три з половиною каденції. За його урядування в Осередку УПЦ у ЗСА в Савт Баунд Бруку було збудовано величний Дім Української Культури. Продовж свого перебування в Америці о. Селепина був членом різних центральних церковних установ, був секретарем, а потім головою Науково-Богословського Інституту. Кожного року він готував уставну частину церковного календаря-альманаху.

На заслужений відпочинок о. Артемій вийшов щойно цього року, майже досягнувши 90-річчя. Але праці для Церкви далі не залишає.

В неділю, 19-го грудня, в день 60-ої річниці священицького служіння о. Артемія вдячна Українська Православна Церква у ЗСА влаштовує урочисте відзначення його ювілею в церковному Осередку у Савт Баунд Бруку. Свято розпочнеться Архиєрейською Службою Божою, яку очолить Владика Митрополит Константин.

В 1-ій год. по полудні відбудеться ювілейний обід в Домі Української Культури.

Собор єпископів і Консисторія УПЦ у ЗСА та Ювілейний комітет при церкві-пам'ятнику св. Андрія Первозванного запрошують всіх до участи в цьому святі.

О. Воронин

ЗАКЛИК ЗУАДК

Різдво Христове 1993/94

Шановні жертводавці й добродії ЗУАДК!

Екзекутива Злученого Українського Американського Допомогового Комітету щиросердечно вітає вас і ваші родини з Різдвом Христовим!

Водночас бажаємо вам нових сил і здоров'я в новому 1994 році!

Від проголошення незалежности України усі маємо нові і нелегкі обов'язки: допомогти Україні скріпити свої державні основи, розбудувати державу. Розуміється, не в наших силах надати їй потрібну матеріяльну допомогу. Та все ж можемо всесторонньо допомагати дітям і молоді, головно тим, які потерпіли і дальше терплять від наслідків чорнобильської катастрофи, отже в здоровельній ділянці. Підтримуймо знаменну акцію ЗУАДК допомогти дітям України в сиротинцях, що потребують нашої всесторонньої опіки. Можемо також підтримувати ті акції, які ЗУАДК проводить для підвищення рівня державно-національної освіти, дбаючи про фонди, потрібні на видання книжок і підручників для українських шкіл.

При всьому цьому ми не сміємо забувати про українську людину і її родину, де б вона не проживала в світі.

Не забуваймо — дарувати від щирого серця із зрозумінням далеко легше, ніж приймати дароване... Тож будьмо щасливі, коли можемо сповняти євангельську заповідь про любов ближнього. Даруймо щедро на допомогові акції ЗУАДК, а тоді напевно відчуємо внутрішню радість, що заповнить наші душі!

Любім Україну своїми ділами, а не лиш словами!
Посилаймо щедрі датки на різдвяну Коляду ЗУАДК!

Христос Рождається!
Славім Його!

Екзекутива ЗУАДК

ШАНОВНІ БАТЬКИ! ДБАЙТЕ, ЩОБ ВАШІ ДІТИ НЕ ЗАБУЛИ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ! ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ „ВЕСЕЛКА", ВІН ДОПОМОЖЕ ВАМ!

Згідно з рішенням Головного Уряду УНС під час річних нарад на Союзівці у травні цього року, видаване кожного року число англомовного „Українського Тижневика" із світлинами і біографіями стипендистів УНСоюзу вислано цього року до передплатників і „Українського Тижневика" і „Свободи". Тому, що деякі читачі є передплатниками обох видань УНСоюзу, вони отримають два такі числа. Це не є пов'язане з будь-якими додатковими коштами.

Адміністрація „Свободи"

В ДРУГУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого найдорожчого і незабутнього
МУЖА, БАТЬКА, ДІДУСЯ, ЗЯТЯ, БРАТА, ШВАҐРА,
ВУЙКА, ХРЕСНОГО

сл. п. д-ра мед.

МИКОЛИ БОЯРА

буде відправлена

**ПОМИНАЛЬНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ
з ПАНАХИДОЮ**

в неділю, 19-го грудня 1993 р. о год. 9-ій ранку
в церкві Святого Вознесення в Кліфтоні, Н. Дж.
Просимо помолитися за спокій душі покійного.

РОДИНА

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
мого найдорожчого МУЖА

бл. п.

ОРЕСТА ГРАБИКА

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА

на оселі ім. О. Ольжича в Лігайтоні, Па.
в суботу, 18-го грудня 1993 р. о год. 10-ій ранку.

Після Служби Божої
ПОМИНКИ в ЧЕСТЬ ПОКІЙНОГО
Приятелів і знайомих запрошує

дружина — ГАЛЯ і діти

У П'ЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА, СИНА І ЗЯТЯ

бл. п.

Остапа Квітковського

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в середу, 22-го грудня 1993 р. о год. 7-ій ранку
в церкві св. Йосафата у Воррен (Дітройт);
в четвер, 23-го грудня 1993 р. о год. 11-ій ранку
в каплиці в „Українському Селі" у Воррен,
а також в церкві Успенія Пресвятої Богородиці
в Чернівцях (Україна)
та в катедрі св. Володимира в Посадас
(Арґентина).

Про молитви просять —

РОДИНА

Ділимося сумною вісткою,
що 13-го грудня 1993 р. відійшла у вічність
на 93-му році життя

бл.п.

**АННА КОСТИК
з дому
Кицька**

нар. в Україні 13-го жовтня 1900 р. в
с. Поздяч Перемишльського повіту

ПАРАСТАС — в середу 15-го грудня о год. 8:30 веч. в похоронному заведенні Greenwill Memorial Home при Данфорт Авеню в Джерзі Ситі.

ПОХОРОН — в четвер 16-го грудня о год. 9-ій ранку з церкви свв. Петра і Павла в Джерзі Ситі, а опісля на цвинтар в Норт Арлінґтон, Н.Дж.

Залишила в глибокому смутку:

ближчу та дальшу родину в Америці, Польщі й Україні.

У ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого дорогого
МУЖА І БАТЬКА

бл. п.

МИКОЛИ ХОМИНА

будуть відслужені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в суботу, 8-го січня 1994 р. о год. 11-ій ранку
в церкві св. Юрія в Ошаві, Канада;
у середу, 5-го січня 1994 р. о год. 8-ій ранку
в церкві св. Миколая в Торонто, Канада.
Родину і приятелів просимо згадати покійного Миколу у своїх молитвах.

Дружина — ЄВА,
Сини — АНДРІЙ І РОМАН

Помолімся за наших друзів

**ЗАУПОКІЙНА
СВЯТА ЛІТУРГІЯ**

за спокій і вічну радість душ
померлих добродіїв
Фонду Катедр Українознавства

Впреп. о. декан петро Огірко відслужить Заупокійну Святу Літургію у понеділок, 20-го грудня 1993 року, о год. 8-ій ранку, в УКЦеркві Покрови Пресвятої Богородиці, в Озон Парку, Н. Й., за Блаженнішої Пам'яті:

ЛЮБУ ДРАҐАНЧУК
ТЕОДОЗІЮ ДУРБАК
інж. ЯРОСЛАВА ЗУБАЛЯ
ОЛЕКСУ й АНТОНІЮ ІВАНОЧКО
о. ЯРОСЛАВА І ЛЮБУ КНЯГИНИЦЬКИХ
ред. ОСИПА НОВИЦЬКОГО
проф. д-ра МИХАЙЛА ОВЧИННИКА
ІВАНА ОДЕЖИНСЬКОГО
ВОЛОДИМИРА ПОПАДЮКА
МАРІЮ СОЛЬЧАНИК

Всіх жертводавців ФКУ просимо про молитви за померших наших друзів. Помоліться в часі відправи Заупокійної Богослужби, щоб поєднатись з нами в поході молитов до Всевишнього за тих, що творили добро.

Вічна Пам'ять Померлим Добродіям ФКУ!

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА
(ФКУ)

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
мого найдорожчого, невіджалуваного
МУЖА

сл. п.

Романа Гаєцького

будуть відправлені

БОГОСЛУЖБИ

в четвер, 23-го грудня 1993 р. о год. 9-ій ранку
в таких церквах:

св. Юра в Ню Йорку
св. Покрови Божої Матері в Озон Парку
св. Димитрія в Торонто, Канада
Царя Христа у Філядельфії
св. Андрія у Львові, Україна
Отців Редемптористів у Львові, Україна
Соборі св. Юра у Львові, Україна
в середу, 22-го грудня о год.7-ій ранку:
в Катедрі св. Володимира в Стемфорді, Конн.
у вівторок 21-го грудня о год. 7:15 ранку:
в Катедрі Непорочного Зачаття у Філядельфії.

Про молитви за спокій його благородної душі
приятелів і знайомих просить:

дружина — ОЛЬГА ГАЄЦЬКА
і родина в Америці, Канаді та Україні.

Зустріч д-ра О. Романова з громадянством Клівленду — Парми

Щедрий жертводавець Василь Лаврів (посередині) вручає д-рові Олегові Романову, голові НТШ у Львові, коробки зі золотими монетами. Справа — голова НТШ у Клівленді — Пармі проф. д-р Михайло Пап.
(Світлив Ярослав Говикович)

Заходами секції НТШ у Клівленді—Пармі 27-го листопада в домівці Пласту відбулася зустріч громадянства з гостем з України проф. д-ром Олегом Романовим, головою НТШ у Львові. Імпрезу відкрив проф. д-р Михайло Пап, голова місцевого Відділу НТШ, який привітав гостя та зібраних слухачів. Проф. д-р Олег Романів є академіком, науковцем фізичноприродничих наук, головою НТШ у Львові і генеральним секретарем Головної Ради НТШ, яка географічно охоплює ЗСА, Канаду, Европу, Австралію та Україну.

Прелегент д-р О. Романів поділив свою доповідь на дві частини: розповів про працю НТШ і про найновіші події в Україні. НТШ існує вже 120 років: офіційно зареєстровано його як українську наукову інституцію ще в 1873 році такими визначними науковцями як О. Кониський, О. Барвінський і В. Антонович.

НТШ у Львові проводить велику наукову роботу: тут діє 32 комісії і 6 секцій — металюргії, хемії, кібернетики, економіки тощо. Видавничі кошти у зв'язку з інфляцією дуже зросли. Покищо Жидачівський паперовий комбінат допомагає в цій ділянці і забезпечує необхідні потреби. Кожного року в березні відбуваються наукові сесії, на яких науковці з різних ділянок виголошують реферати міжнародного маштабу. В цьому році відбулося 220 таких доповідей. Крім того часто влаштовуються наукові симпозіюми, конференції, з'їзди тощо. НТШ у Львові плянує створити власну друкарню і в тому напрямі допомогли фінансово наші дивізійники з Канади.

В бюрі НТШ у Львові працює постійно 22 адміністративні урядовці, крім цілої плеяди визначних науковців з різних ділянок. В Україні діє також інша наукова інституція — Академія Наук, але вона занадто просякла комуністичними впливами, а пропозиція змінити назву на Українська Академія Наук, аби її зукраїнізувати та відродити, не пройшла через пасивність партократів. Найбільш пекучими справами, в економічному аспекті, в Україні є нині нафтова ропа, газ і папір. Треба вдосконалити процеси очищення і дестиляції ропи, яка покищо має тільки 40 відс. видайности, тоді як в Европі досягається 80 відс.

Для виробництва паперу потрібно дерева, якого Україні дуже бракує у зв'язку з руїнницьким та безплянoвим винищенням карпатських лісів. Але найновіші дослідження і аналізи показали, що папір можна також виробляти зі соломи. Треба інтенсивно працювати над додатковим використанням у нас ще багатих покладів кам'яного вугілля.

Маємо тепер майже 60 дійсних членів — науковців НТШ з різних ділянок і різних країн світу. Згадати хоча б проф. Горбача, визначного філолога з Німеччини та науковця, в'язня комуністичних тюрем проф. Григорія Кочура. НТШ також працює інтенсивно над нашою термінологією для українського війська, шкіл та адміністративного апарату в Україні. Нам ще треба провести величезну усвідомлюючу працю, аби знищити доценту весь намул комуністичної системи в Україні.

Другу частину свого вичерпного, змістовного і цікавого реферату прелегент присвятив теперішній ситуації в Україні. Д-р О. Романів все таки оптимістично дивиться на майбутнє України і звертає увагу на досягнення. Перш за все Україна стала незалежною державою, яку офіційно визнало понад 120 держав світу. В Україні дозволений плюралізм, створилися політичні структури та є до певної міри культурно-політичний обмін. Українізація таки просякає у військові, шкільні та адміністративні органи, хоч і повільно. У Львові вже закриваються деякі російські школи і навіть в Києві нині є вже 40 українських шкіл, тоді як було їх тільки 2. Є свобода слова і преси. Під оглядом українізації позаду йдуть Донбас і Крим. Українська армія таки формується та українізується. Дуже негативно представляється справа з економікою і на полі релігійному. Недавно створився культ „Білого братства" — релігійних фанатиків. Українська Православна Церква розбилася на три фракції з їхніми патріярхами, а Апостольська Столиця чомусь отягається створити Український Католицький Патріярхат. Інфляція росте майже 30 відс. місячно. Ціни на деякі продукти зросли в 10 тисяч разів.

В загальному ситуація в Україні є набагато гірша, ніж було на початку або навіть за часів комуністичної окупації.

Кульмінаційною точкою цього вечора був княжий дар Василя Лаврова, жителя Парми, емерита, на цілі НТШ у Львові в сумі 1,000 дол. у золотих монетах. Треба згадати, що Василь Лаврів є відомим жертводавцем на народні і культурні українські цілі і пожертвував багато грошей на Енциклопедію Українознавства. Дай Боже, щоб таких добродіїв було серед нас більше. По рефераті д-ра О. Романова вив'язалася дискусія, а опісля проф. М. Пап закінчив цей унікальний вечір.

Д-р Володимир Боднар

ПОЧУЙТЕ ЇХНІ МОЛИТВИ

Донедавна ці люди зовсім не знали один одного. Кожен терпів свою біду на самоті, все частіше не маючи їжі, наодинці боровся із хворобами, не знаючи де і за що купити потрібні ліки. Люди ці були приречені на самотнє сумне згасання, не маючи надій навіть на Бога, бо комуністична система вбила у їхніх душах навіть цю останню надію.

Та ось якогось дня у двері нещасних хтось постукав. На порозі стояла молода жінка, обличчя якої світилося добротою. „Добридень вам. Мене звати Ганна Михайлівна Гавриленко. Я від Всеукраїнського Братства св. апостола Андрія Первозванного. Ми вам хочемо допомогти. Приходьте на благодійні обіди".

До просторої робітничої їдальні їх спочатку зійшлося біля п'яти десятків. Старенькі, немічні, сумні... Та коли на столах запарували страви, їхні очі прояснілй. Вони побачили свою опікунку Ганну Гавриленко, яка засвітила свічку перед образом Ісуса Христа і розгорнула Біблію... І люди, яких десятиліттями затравлювали атеїзмом, хоч ще невміло, почали молитися. Коли голодні наситились, Ганна розповіла їм, що за них подбали далекі брати і сестри з Америки, що пожертви зібрало Товариство Андрія Первозванного у ЗСА, певну суму виділив допомоговий комітет ЗУАДК. І знедолені відчули себе ще щасливішими, вони не хотіли розходитись, вони знайомились, розповідали про свої клопоти і з кожним днем зріднювались. Їм допомагало щоденне спільне слухання Слова Божого. Тепер, коли хтось хворів і не приходив на обід, вони щиро непокоїлися, носили обід недужому додому. Вони вчилися по-християнськи любити одне одного, і то було особливе свято, коли в неділю зібралися всі разом і поїхали до Покровської церкви, що належить до УПЦ Київського Патріярхату. Тепер вони не уявляють свого життя без церкви.

До їдальні, де організовує благодійні обіди Г. Гавриленко, я завітав у Дні Скорботи по жертвах Великого голоду. І коли я сказав, що прийшов до них, щоб розпитати про їхні побажання щодо благодійних обідів, Боже, як вони дружньо, зворушливо, навперебій дякували своїм благодійникам, як вони щиро, крізь сльози прохали і далі жертвувати їм на обіди, бо ці обіди їх на світі тримають. І це була правда, бо в Україні знову різко піднялися ціни на продукти харчування, тепер уже й на хліб десь у сім разів. І в яку їдальню я не приходив, всюди чулось благання про допомогу: „Ці обіди нас на світі тримають..."

І тут варто особливо наголосити — акт милосердя допомагає знедоленим вижити не тільки фізично, але й духово їх відроджує, пробуджує релігійні, національно-патріотичні, громадянські почуття. В міру своїх сил вони стають захисниками ідеалів української незалежности й демократії. А це дуже важливо, бо в Україні дедалі більше шириться настрої: мовляв, усі біди через незалежність, а якби знову разом і навіки з Росією...

А коли я порозмовляв із репресованими, які теж користаються з ласки жертводавців, коли відвідав їдальню на вулиці Івана Франка, де згрупувались колись широко популярні люди: актори, співаки, художники, літератори, коли познайомився з Любов'ю Франко, внукою Великого Каменяра, почув її розповідь про діда, коли про себе і свою родину розповіла Ірина Кошиць, внука видатного Олександра Кошиця, коли почув спогади інших діячів культури, мистецтва, — переконався: це ж наше національне багатство, духова скарниця. І як це важливо підтримати таких людей, щоб вони встигли передати свої надбання молодим, в нових демократичних умовах написати спогади, мемуари.

Так, важливо. Та, на жаль, таку потрібну благодійну програму братство змушене дедалі скорочувати. Майже два роки тому, коли добре діло починалося, благодійні обіди були зорганізовані у вісімнадцяти їдальнях різних реґіонів України. Нині їх поменшало. Бо через інфляцію, через постійні підвищення цін на продукти харчування бракує фондів.

Повірте, шановні благодійники, ваші пожертви видається ощадливо і чесно, бо справу провадять такі віддані люди, як Ганна Гавриленко. Коли я її запитав де вона бере сили й час, щоб займатися такою клопітною благодійною справою, вона мені відповіла щиро: „У мене потреба така. Десять років тому помер мій син. Мене дуже боліло серце. А коли роблю добро, коли наслухаюсь подяк своїх стареньких, серце перестає боліти, на душі світліє". То хіба така християнка може скривдити бідного? До всього ж ведеться надійний облік, видатки підтверджується касовими чеками, відповідними документами.

...В обідню пору перед тим, як спожити їжу — дар Божий, вони щиро моляться за рідну Україну, якій сьогодні дуже важко, бо вона виходить з московського рабства через пустелю голодів, репресій, Чорнобиля, вони моляться за здоров'я усіх, хто допомагає Україні подолати труднощі, розчулено дякують своїм благодійникам-жертводавцям і сердечно вірять у їх милосердя.

Почуйте їхні молитви.

Олексій Бережний

Відбувся...

(Закінчення зі стор. 1)

мала, Лановий виступив різко проти таких дій Уряду і це не сподобалося керівництву „Нової України". Довелося йому вийти з цієї організації. Сьогодні він не належить до жодної партії, але співпрацюватиме з демократами-реформаторами. Він вважає, що про конкретні ринкові реформи можна буде говорити тільки тоді, коли в парляменті буде більшість представників демократичних сил і коли вони зформують Уряд.

В заключній промові голова НРУ В. Чорновіл наголосив, що Рух є демократичною центристською організацією, яка обстоює інтереси народу і держави. Рух відтепер виступає за парляментарно-президентську форму правління. Уряд, на його думку, має формувати парлямент. У сфері економіки Рух домагатиметься створення ефективних, звітних народові структур влади, введення приватного сектора економіки і соціяльного захисту населення.

На підсумковій пресконференції Чорновіл сказав, що для збереження української держави треба домогтися: демократії, парляментарної боротьби, проведення економічних і політичних реформ. Щодо впливу російських виборів на ситуацію в Україні, Чорновіл висловив бажання, щоб там перемогли антиімперські, демократичні сили. Основними суперниками Руху Чорновіл вважає крайні ліві сили і так звану „партію влади". „Останні — особливо підступні. Вдало оперують нашими гаслами і програмами. Ми повинні бути готовими і до діяльности в умовах можливого запровадження диктатури. Партія влади провокує суспільство саме до такого розвитку подій", — заявив В. Чорновіл.

Чикаго...

(Закінчення зі стор. 1)

Учасники організаційних зборів в Чикаго

Ґ. Пашен та А. Дорошенком.

О годині 2-ій відбулося у великій залі Культурного Осередку святкове відзначення 100-ліття щоденника „Свобода".

Після полуденку місцева громада враз із союзовцями вшанували найстарший український часопис у світі з його великим і заслуженим ювілеєм.

Влучне слово про заслуги „Свободи" у різних ділянках життя і праці українського поселення та формування світогляду й спрямовування його на корисні процеси визвольної боротьби подав В. Сохан.

„Свободу" із 100-літтям привітав Р. Мицик від каси „Самопоміч", а С. Ґоляш від Відділів УНС цілої Округи.

Письмові привітання передала редактор І. Ґорчинська від епархіяльного часопису „Нова Зоря" та від Української Баптистської Церкви — пастор О. Гарбузюк. У привіті від „Нової Зорі" сказано: „Це справді нeзвичайний ювілей, бо в історії не знаходимо подібного успіху, яким втішається наша „Свобода". Ми мабуть, замало здаємо собі справу з величі її заслуг продовж чотирьох поколінь, бо в дуже скромних обставинах святкуємо в Чикаґо такі визначні роковини".

У привіті пастора О.Гарбузюка сказано: „Свобода" — це великий вклад у скарбницю українського журналізму. Так як зростав дух українського патріотизму, 'що тіло й душу рве до бою', так зростала й „Свобода" своєю культурою друкованого українського слова та інформувала світ про Україну, її народ та його прагнення свободи, волі та незалежности й звільнення з московського ярма. „Свобода" формувала також і прагнення української діяспори. „Свобода" — це орган вільного українського слова, вона завжди робила позитивний вплив на життя української діяспори, її організації, школи та церкви, тощо. Вона зберігала душу українського поселення поза Україною і розбуджувала духа здорового життя, національного підйому. Із цим духом самозбереження „Свобода" й сама прожила аж сто років і зберегла себе до того моменту в нашій історії, коли Україна є вільною і незалежною державою".

Цікавим виказався панель на тему 100-ліття „Свободи", що його підготовив С. Ґоляш. Панелістами були: інж. Степан Куропась, проф. Василь Маркусь, головний секретар В. Сохан і гість з Каліфорнії — журналіст д-р Петро Балей. Координатором був інж. С. Ґоляш. Панелістам поставлено 16 питань з різних ділянок впливу „Свободи" на формування укрїнської духовости серед новоприбулих русинів-українців. Згадано визначних редакторів, вплив „Свободи' на процеси державотворення на рідних землях, нову еміґрацію і „Свободу", „Свобода" і УНС, „Свобода" і „Енциклопедія Українознавства", „Свобода" і вільна Україна, передовиці, видання та недомагання „Свободи".

Треба ствердити, що всі панелісти дуже влучно та вичерпно відповідали на поставлені питання.

Цілий день були виставлені цікаві експонати про „Свободу" та її творців-редакторів. Кожний учасник дістав першу сторінку із першого числа „Свободи".

Святкування закрив подячним словом всім учасникам П. Олексюк.

ПОВІДОМЛЕННЯ
Членам і Відділам УНСоюзу

Повідомляємо Членів і Відділи УНСоюзу, що з уваги на закінчення року, Головна Канцелярія УНСоюзу мусить замкнути рахунки та здепонувати у банках гроші, одержані від Відділів

НЕ ПІЗНІШЕ, ЯК ВПОЛУДНЕ 23-го ГРУДНЯ 1993 року

Гроші, прислані пізніше вже не зможуть бути зачислені на 1993 рік. З уваги на це, закликаємо всіх Членів УНСоюзу заплатити вкладки, платні в цьому місяці, якнайскоріше, а всі Відділи УНСоюзу вислати розчислення і гроші так скоро, щоб вони наспіли до Головної Канцелярії не пізніше як у ЧЕТВЕР, 23-го ГРУДНЯ 1993 року до полудня.

Звертається увагу на те, що Відділи, які спізняться з присилкою вкладок, будуть подані як довжники в річному звіті.

Головна Канцелярія УНС

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 2-го СІЧНЯ 1994 р.

Парма, Огайо. Річні загальні збори Б-ва св. Василія Великого, Відд. 364-ий УНСоюзу о год. 2-ій по пол. в кафетерії катедри св. Йосафата, 5760 State Rd., Парма, Огайо. Ласкаво просимо всіх членів прибути на збори. В програмі: вибір нової Управи. Після зборів відбудеться перекуска. — В. Владика, фін. секр. 364-го Відд. УНС